

ledes Forholdet vil være imellem en Commune og den, som har contraheret med Communen, uden at denne har været berettiget hertil, saa troer jeg ogsaa, at man med det Samme vil være kommen over Spørgsmaalet om Forholdet imellem Communiens Creditor og den til at laane uberettigede Commune.

Det ærede Medlem her ligeoverfor (Bonne) fandt Bestemmelsen i § 30 om, at Sogneraadet særligt skal passe paa, at der ikke findes Bøtteri og Løsgængerstæde, noget syndeligt og enestaaende. Denne Bestemmelse er imidlertid ordret den samme, som findes i den nuværende Lovgivning. Naar det ærede Medlem, for at denne Bestemmelse ikke skulde staae saae ene her, ønskede, at der skulde tilføies en Deel andre Bestemmelser om Sogneraadets Competence, saa forekommer det mig, at i det Mindste nogle af de Ønsker, han i saa Henseende fremsatte, væsentlig vilde kunne fyldestgøres under denne Lov, men derimod maatte henvises til andre Love, som særligt omhandlede de Emner, som den ærede Landstingsmand bragte paa Bane. — I Et kan jeg erklære mig fuldstændig enig med den ærede Landstingsmand, og det er, at denne Lov i Forbindelse med Veiloven vil stille Sognefogden ved hele hans hidtilværende communale Bestilling, og at der vil være al Anledning til paa Grund heraf at indskrænke den Lønning, som nu gives ham. Jeg troer, at, naar det først er lykkedes at faae Sognefogden stillet paa det rette Punkt, nemlig saaledes, at han alene er Herredsfogdens Politiasistent, saa vil det ogsaa kunne lykkes at ordne Landpolitiet, paa en heldigere Maade, end nu er Tilfældet. Jeg troer, at det samme Bøtteri, der nu anvendes til Sognefogdernes Lønning som Politiasistent, vil, anvendt paa anden Maade, til, jeg vil kalde det, et mere mobilt Landpolitiet kunne bidrage meget til at tilvejebringe en bedre Politiorde paa Landet end den, man der nu i Reglen kan glæde sig ved. Jeg anseer altsaa disse Bestemmelser, saavel de i denne Lov som de i Veiloven, med Hensyn til Sognefogdens Stilling som forberedende Landpolitiloven. — Det er ganske vist, at § 31 kun bestemmer, at Sogneraadets Betænkning skal indhentes med Hensyn til Rætingsbevillinger osv.; men

jeg troer ikke, at Paragraphen vel kunde indeholde Andet, naar man da ikke vilde gaae over til at lade de communale Bestyrelser selv have Afgjørelsen af disse Forhold; thi det er jo ganske klart, at, naar Regeringsbevillingsmyndigheden paa dette Omraade overhovedet skal have Noget at betyde, saa maa det være saaledes, at Regeringen baade kan lægge til og trække fra det, som de communale Bestyrelser foreslaae, og, om Communen end i de fleste Tilfælde er den Institution, der er væsentligst interesseret i disse Sagers Afgjørelse, kan der dog tænkes Tilfælde, hvor Communiens Interesse for eller imod kan være af den Art, at der ikke bør tages Hensyn dertil. — Bestemmelsen i § 45 om Befordringsgodtgjørelse til Amtsraadsmedlemmer har mødt Modsigelse fra flere Sider, idet man deels har fundet, at intet Beberlag af nogen Art burde kunne ydes til Amtsraads Medlemmer, og deels fra en anden Side har gjort gjældende, at det, der her var tilstaaet, var for lidt, ikke i den Forstand, at 3 Mark pr. Mil i Almindelighed skulde være for ringe en Betaling, men at den dog var for ringe, hvor der var Tale om at gjøre særlige Reiser, ligesom at der ogsaa kun gaves en noget usikker Udset til, at slige Reiser i Anledning af extraordinære Forretninger vilde blive vederlagte. Denne dobbelte Modstand imod Bestemmelsen i § 45 giver mig imidlertid en, som jeg synes, grundet Formodning om, at Bestemmelsen i sig selv er heldig og gaar en fornødig Middelvei, og den har jo i Virkeligheden ogsaa faaet sin nuværende Form som et Compromis imellem, jeg kunde kalde det, meget afvigende Ansuelser. Jeg fastholder altsaa denne Bestemmelse som et saadant. — Det ærede kongevalgte Medlem (Ussing) fandt ikke Bestemmelserne i Loven, navnlig i dennes § 46, om Regeringens Ret til at gribe ind, hvor en Commune ikke opfyldte sin Skyldighed, fyldestgjørende. Sa, der kan ganske vist vistnok være og er jo ogsaa til forskjellige Tider fremkommet meget forskellige Meninger om, paa hvilken Maade Statsstyrelsen rettest burde gribe ind, naar Communerne overtræde deres Competence eller ikke opfylde deres Skyldighed. Det forekommer mig, at den Bestemmelse, som nu findes i § 46, dog maa ansees for at